

2. Astrid Saalbach: Pletten

Teksten er fra novellesamlingen Månens ansigt (1985).

Astrid Saalbach (f. 1955) er dansk forfatter.

Hun står i det blå halvmørke i kulissen og følger spillet inde på scenen. Han går frem og tilbage og taler. Han har sin store monolog. Publikum er helt stille. Det er de altid på det sted.

Kostumet klæder ham. Fremhæver hans krop, og får ham til at se endnu mere maskulin og sensuel ud. Beate lo da hun sagde det, og mindede hende om at han var gammel nok til at være hendes far, og desuden foretrak sit eget køn.

Han er færdig med sin monolog. Publikum klapper. Så fortsætter spillet.

Smerterne tager til. Det jager over lænden, og hun sveder. Hun krummer sig sammen, og støtter sig til et træ af papmache med fine lysegrønne papirblade som skal bruges i sidste scene, hvor det igen er blevet forår.

– Har du ondt i maven?

Hvisker Beate, stuepigen.

Ida nikker.

– Vil du have en pille? Jeg har nogle der plejer at hjælpe.

– Nej, tak. Jeg har allerede taget to, jeg tør ikke at tage flere.

– Stakkels dig.

Beate stryger hende let over armen.

Idas stikord nærmer sig. Hun slipper træet og går ind.

Koncentrationen, og varmen fra lysene, får smerten til at ændre karakter. Det holder op med at jage, og begynder i stedet at dunke tungt i hendes oppustede underliv.

Hendes stemme lyder anderledes. Mørkere. Lidt hæs. Som om den kom fra en anden. Hun går hen til vinduet og ser ud i haven på de nøgne, sorte træer. Hun lirker diskret ved korsettet. Det er så stramt at hun næsten ikke kan få vejret.

Beate kommer ind og melder at vognen er kørt frem.

Han kalder hende hen til sig. En af de andre skuespillere kommer til at træde i hendes kjole, så hun snubler og er ved at falde, men han griber hende, kysser hende let på begge kinder, og ønsker hende en god rejse.

Hun famler sig vej ud mellem tæpperne, ud i mørket. Hun er våd af sved. Hun læner sig op ad træet. Der er længe til hun skal ind igen. Den unge pige kommer først tilbage fra sin rejse, til allersidst i stykket.

– Beate? Vil du lukke min kjole op?

– Hold vejret... sådan! Hjalp det?

– Ja, tak.

Hun glider ned på hug.

– Du skulle lægge dig til du skal ind igen.

– Ja, men hvor?

– Der står en divan i hans garderobe. Og han er jo på scenen det meste af tiden.

Regissøren tysser på dem.

– Jeg kan ikke lide at spørge...

Hvisker hun.

– Så spørger jeg.

Hun og Beate deler garderobe. Et lille smalt rum, hvor der lige er plads til et bord med to spejle, et par stole, et skab, og et tøjstativ til kostumer. Han har sin egen garderobe, åbenbart stor nok til at der kan stå en divan.

Hun glider, ligesom tilfældigt, i skjul mellem tæpperne, da han lidt efter kommer ud. Beate går hen til ham. Han nikker, og smiler venligt. Så giver han sig til at tale med den unge mand.

– Det er i orden. Bare gå op og læg dig. Jeg skal nok sørge for at der bliver kaldt på dig.

Hun humper ud i foyeren, over gangen, op ad alle trapperne, op til garderoberne. Hun standser foran det store spejl. Hun er bleg under sminken og har mørke rande om øjnene. Hun får kvalme af smerte. Denne gang er det værre end det plejer at være. Måske fordi hun er træt og anspændt. Selv om rollen er lille, er det den største hun har haft.

Hans garderobe ligger for enden af gangen. Hun lukker døren op og går ind. Lyset er tændt, og gardinerne trukket for. Det er allerede ved at blive mørkt udenfor.

Hun tager kjolen af og hænger den forsigtigt over en stol, så den ikke bliver krøllet. Skørtet og chemisen beholder hun på.

Det er en lettelse at ligge ned. Hun ligger helt stille, med lukkede øjne. En svag duft af parfume kilder hende om næsen. Hun åbner øjnene; ved fodenden hænger en dybrød slåbrok i tykt velour. Et øjeblik synes hun den bevæger sig. Bøjer sig over hende. På gulvet nedenunder står et par tøfler, i samme stof. Hun ser rundt i rummet, uden at dreje hovedet ...

Et bord med sminke, der ligger omhyggeligt ordnet efter art og farve, i en kasse med inddelte rum. Ikke som hendes og Beates, hulter til bulter, i ét rod, smeltet rouge, øjenskygge, eyeliner, knækkede læbestifter og mascara, mellem hinanden. Det hele overdrysset med et fint lag pudder. På et lyseblåt håndklæde ved siden af sminken, ligger et sort overskæg fra en anden forestilling. Over bordet hænger et spejl, og ved siden af det, en opslagstavle med prøvelister, takkebreve, invitationer til filmpremierer og den slags, og et fotografi af en balletdanser. Smuk og svedglinsende. Han ser på hende med et lille smil, og mærkelig uudgrundelige øjne.

Hun krummer sig sammen i smerte, og trækker benene op under sig. Hun ryster af kulde. På en stol ved vinduet ligger et beige tæppe. Ved at kravle ned i fodenden, og række frem, kan hun lige få fat i det. Hun folder det ud, og trækker det over sig. Det er blødt og fnuglet, og dufter ligesom slåbrokken. Hun holder sig om maven og vugger sig selv frem og tilbage til hun ikke orker mere. Så ligger hun stille. Hun føler sig godt tilpas her. Beskyttet. Skrøbelig. Svag. Skjult. Varmere rørens rislen. Væggenes dæmpede, gule farve. Slåbrokken der duver let og sender sin duft ned over hende. Stilheden. Pertentligheden. Hun strækker sig ud, og giver sig hen i smerten. Lader den skylle ind over sig som en flodbølge. Drukner sig i den. Smerten er sød. Blodet er varmt og risler sagte i rørene. Hun er salig. Hun svæver ...

Hun vågner ved at det banker på døren.

– Så nærmer vi os sidste scene. Det er regissørens stemme.

– Tak!

Hun sætter sig langsomt op. Smerten er forsvundet. Hun står op og tager skoene og kjolen på igen. Hun kan ikke selv lukke den, det må hun bede Beate, eller⁹⁰ en af de andre, om at gøre. Hun ser sig i spejlet. Hun har fået klare øjne, og de mørke rande er væk. Hun skal bare lige pudre sig før hun går ned.

Så opdager hun det. Midt på det beige tæppe er der kommet en stor rød plamage. Hun er blødt igennem mens hun har sovet.

Hun tager tæppet op, og løber forvirret frem og tilbage i garderoben med det i⁹⁵ favnen.